

administrativ Vej at supplere Loven med nye Forskrifter, efterhaanden som saadanne viste sig paakrævede. Den københavnske Bygningslovgivning har derfor længe trængt til en gennemgribende Revision, idet de Lejligheder, som Lovgivningsmagten har haft til at sætte ind med Reformen, først ved Loven af 21. November 1871 med Tillæg af 15. Maj 1875 — navnlig vedrørende Lysafstande ud for Gaardværelser — og derefter ved den nugældende Lov af 12. April 1889, ingen Nydannelser har bragt paa hele dette samfundsvigtige Lovomraade.

Hovedskavanken ved den hidtidige Bygningslov karakteriseres i Kommunalbestyrelsens Bemærkninger til Lovforslaget saaledes: »Loven arbejder i alt væsentligt kun med en bestemt Bygningstype og en bestemt Gadetype for Øje, nemlig det almindelige, forholdsvis høje Beboelseshus i en for almindelig Gadefærdsel beregnet, forholdsvis smal Gade, eller med andre Ord Forholdene, som de i Aarhundreder har været i den gamle By inden for Voldene. Med den revolutionerende Ændring i disse Forhold, som kendetegnes ved Voldenes Nedrivning, den omfattende Bebyggelse af det gamle Demarkationsterræn i Forbindelse med den stadig fremadskridende Bebyggelse af de tidligere »Forstæder«, navnlig Vesterbro, Nørrebro og Østerbro, har Bygningslovgivningen paa ingen Maade holdt Skridt. Hvad Indlemmelsen 1901—02 af de tidligere Landdistrikter angaar, er Forholdet her vel for saa vidt noget anderledes, som Bygningsloven af 1889 ingen Sinde har været gældende Ret i disse Distrikter, bortset fra Bestemmelserne om Bygningsmyndighederne og om Overtrædelser af Bygningslovgivningen. Byggeforskrifterne for disse Distrikter indeholdes i det af Indenrigsministeriet under 29. April 1930 stadfæstede Bygningsreglement; om end de paa enkelte Punkter, saaledes navnlig med Hensyn til det ubebyggede Areal, er væsentlig bedre end Loven af 1889, er de dog i det hele og store af samme Indhold og Type som Bestemmelserne for de ældre Bydele. Det er klart, at med en By af saa stærkt varieret Type som det nuværende København kan man ikke nøjes med at foreskrive, at Gader skal have en ensartet Bredde: nu maa der sondres mellem Hovedfærdselsgader, almindelige Færdselsgader og Gader, som væsentlig kun er Adgangsveje til Færdselsgaderne. Man kan ikke nøjes med at bestemme, at der til et Hus skal høre saa og saa stort et ubebygget Areal, saa og saa stor en Gaardsplads: nu maa der sondres mellem Forretningsbygninger og Beboelsesbygninger, mellem høje Huse og lave Huse, mellem Huse i tæt bebyggede Bydele og Huse i aabne og frie Kvarterer. Man kan ikke nøjes med at forlange et stereotypet fastslaet Maal for et Opholdsrum for Mennesker: der maa sondres mellem Dag-